

Ζωή ή ελευθερία λοιπόν;

Η κυβέρνηση κομπάζει, ότι μπροστά στην προτεραιότητα που έχει η ζωή, το ζήτημα της ελευθερίας έχει μικρή ή τουλάχιστον μικρότερη σημασία και άρα τα σχετικά δικαιώματα μπορούν να περιστέλλονται.

Θα μπορούσαμε απλά να πούμε: “Και ζωή και ελευθερία!”. Αλλά και αυτό δεν τα λείει όλα. Αποφεύγει τα δύσκολα.

Η αλήθεια είναι ότι ένα κάποιο **δίλλημμα** υπάρχει.

Διότι, ναι μεν η ζωή γενικά συνεχίζεται, αλλά για τον καθένα και καθεμία από εμάς, η ζωή είναι συγκεκριμένη, μοναδική και πεπερασμένη. Άρα, μέσα σε αυτό το πλαίσιο, ναι, πρέπει να αντιμετωπίζουμε πιο θαραλλέα τα ερωτήματα γύρω από αυτήν. Αυτή λοιπόν τη μοναδική και πεπερασμένη ζωή, διεκδικούμε ατομικά και συλλογικά, να τη ζήσουμε ως **αξιοβίωτη ζωή, με ελευθερία και σε πλαίσιο κοινωνικού πολιτισμού** που διαρκώς θα μας ανυψώνει. Φυσικά θέλουμε και να τη ζήσουμε όσο το δυνατό μακρύτερα. Αυτά διεκδικούμε με πάθος.

Όχι όλοι βέβαια. Υπάρχει και άλλο δόγμα. Θυμηθείτε εκείνη τη νομοθέτηση από την προηγούμενη και την τωρινή κυβέρνηση, αλλά και από όλες τις κυβερνήσεις της ΕΕ για **σύνδεση του προσδόκιμου ζωής με την ηλικία εξόδου στη σύνταξη**. Εκεί υπάρχει άλλη φιλοσοφία. **Δουλειά μέχρι τα βαριά γεράματα** και μετά μια σύνταξη που ισοδυναμεί με **επίδομα κηδείας** για όσο το δυνατό βραχύτερο διάστημα. Για να μην πούμε ότι μπορεί και να τρίβουν τα χέρια τους για μια νόσο που θερίζει τους συνταξιούχους...

Εκείνη η άλλη, η **“γυμνή ζωή”**, η σκέτη επιβίωση, μέσα στην απέκδυσή της από την ομορφιά της συλλογικής χαράς και λύπης, της ελεύθερης έκφρασης, προσφοράς και συμμετοχής στον αγώνα για το γενικό καλό και το καλύτερο, είναι κάτι άλλο. Είναι ένας διαρκής θάνατος. Ή μάλλον είναι ζωή στον προθάλαμο του θανάτου.

Αν το δούμε μελαγχολικά, μια τέτοιου είδους ζωή, θυμίζει τα εκατομμύρια **ζωάκια μίνκ** που εκτρέφονται σε όλο τον κόσμο, ως παραγωγικά ζώα για την παραγωγή γούνας. Αναπαράγονται, ζουν περικόκιστα και με καλή υγεία, μόνο για να εκπληρώσουν ένα παραγωγικό σκοπό. Θεωρούνται μάλιστα κανιβαλικά ζώα και όχι κανιβαλική η ζωή που τους έχει επιβληθεί, προς ικανοποίηση όχι μιας κάθε άλλο παρά φυσικής ανάγκης.

Μέρα που είναι σήμερα όμως, 25η Μαρτίου, γιατί να το δούμε έτσι και όχι αισιόδοξα και επαναστατικά; Ίσως θα έπρεπε να θυμόμαστε περισσότερο εκείνο το **“ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ή ΘΑΝΑΤΟΣ”**.

Καλό κουράγιο και αντοχή λοιπόν σε όλους/ες σε αυτή τη μεγάλη δοκιμασία.

Για τη ζωή και την ελευθερία.

Για την αξιοβίωτη ζωή με ελευθερία

25 Μαρτίου 2020